

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

INCANTAȚII

IONUȚ SINGUREANU

Libris
EDITORIAL
Brașov 2019

Cuprins

Dans	9	Frunze	37
Nada pe veranda fericirii	10	Zeppelin	38
Everest	12	Novice	39
Numele tău	14	Pandaliu	40
Între Gustar și Brumărel	15	Victimă colaterală	42
Triplu de ce	17	Prag	43
Contra noastră	18	Ieri	44
Perpetuu	19	Numai întoarce-te	45
Salin	20	Vară târzie	46
Ce vrea verdele să știm	22	Desire	47
Imposibila îndepărtare	24	Stejari tineri	48
Judecată (înger păzitor)	25	După Mărțișor	49
Altoi	27	Bătrânului	50
Totul trebuie să meargă	29	Trepte	51
Tată, am...	30	Pe compartimente	52
Indicații de dragoste	31	Opusul lui doi	53
Amânare	33	Intro. Adam.	54
Escală	34	Ceas neîntors*(August static)	55
Ieșirea din ape	35	Sus	56
Reînțelegerea neînțeleasă	36	Înzestrare	57

Bibliofil	59	Nepuțința odihnei	85
Întrebare	60	Singurii stăpâni	86
Ploput	61	Dubiul artificialului	87
Cerere în căsătorie	62	Pătratul se-nvârte	88
Ante	63	Declarație	89
Memoria e mai de preț	64	Rezultatul nerotației	91
Ce ai spune?	65	Ursitoare	92
Te chem	66	Natura lucrurilor apropiate	93
Crescendo	67	Somn oprit	94
Sfârșit de Februarie	68	Să fi fost	95
Duo	69	Dragoste de frunză	96
Aiurea	70	Încă suntem	97
Darnic	71	Un loc aparte	98
Când suntem doi	72	Gratitudine	99
Menaj	73	Dialog	100
Simțuri	74	Reconciliere	101
Loc pentru păcat	75	Deziderate de om îndrăgostit	102
Sucesiune	76	Chemare	104
Apriori	77	Purgatoriu	105
De la ei	78	Memoria dalei	106
Auzul nostru	80	Plutesc, zbor, dorm	107
Paralel	81	Retorică	108
Invitație	82	Ascultă-mă!	109
Retorice	83	Un praf din fiecare	110
Mi-a zis mama	84	Memento	112

Dans

Vârful, toată talpa, blând, frumos alcătuite,
Peste umbra în suspans a călcâielor timide
Se ridică edificiu în spirală fumegândă,
Soclu pentru aburi în expunere arzândă.

Coapsă-n coapsă, ea răsare ca o floare
Dintr-un corp abandonat
Se apleacă lin, pe spate,
Înflorește în cambrare, ca un crin nescuturat

Brațele-s împerecheate sub o cifră nesfârșită
O statuie-n echilibru se-mpletește cu tandrețe
El, pe note, o alintă, palma dreaptă-i ca un clește,
O cuprinde și-i tresare, în căuș, o dinamită.

Ei plutesc, ei nu ating Pământul,
Se privesc, ei nu cunosc prezentul,
Unul singur sunt din nou și zboară,
Rândunică peste luciul de vioară.

Nada pe veranda fericirii

E primăvară; ninge cu flori de măr înghețate
Astăzi a nins, deși e luna lui Marte.

Fotoliul mă cuprinde cu brațele moi,
Și ceaiul mă-mbie cu arome de tei,
Jarul pictează jocuri de tren fără gări

Și-atunci mi-aduc aminte de tine
Mai mică de ani, frumoasă fără de zile,
Copilăria purtată în păr, în bălăia-ți cosiță,
Mă atrăgea cotropitor din polul de absență
Naiva nebunie de a iubi clipa prezentă.

Mai știu că purtai o mască de teatru,
De vijelia lumească, de tine, fugind
Ca perdeaua înfricoșată de vânt.

Așa cum erai te-am văzut fără glas, fără cuvânt,
Minunând prin cafenea, cu bujori tocmiți de ger,
Picătură nesfioasă de finețe tămâioasă
Eu lăsat fără avânt, nemaicutezând să sper
Tu, cum trebuia să fii, mult-sensibil curioasă.

O poză-ntr-un album, în care-mi ești alături,
Tu în roșu, eu în gri,
Tu cu gură mult dospită,
Eu cu ochii purpurii,
Eu am râs ca niciodată,
Tu zâmbeai necomplicată.

Și iarăși umbre joacă pe tavanul de altădată
Iarăși cad melancoliei ceții, pe veranda tinereții.

Everest

Măinile ni se împlântă ca niște gheare
În găuri de apă și crivăț protectoare,
Tălpile ni se lipesc de stâncă și gheață,
Ne doare, de fericire și viață,
Ca pui de păianjen urcăm.

Nu mai avem copii, soție și soț,
Abandonăm ce aparține de Jos;
Singuri pe drumul în linie dreaptă,
Orbiți de viscol, treaptă cu treaptă.

Ținem în noi puținul, dulce aer, mai mult,
Fața ne arde-nghetată de focul rece, adult,
Corpul ne merge-nainte-n reflex programat
Și-aud inima caldă bătând tuturoră,
Paraliziei înfierării în munte aieva.

De la ceilalți până aici, nu știm cât am parcurs;
Vârful se-ntinde deasupra-ne, cu piscul ascuns.

De s-ar opri o secundă pumnalul de ger,
Să ne mai recunoaștem unii pe alții
Așa cum eram, departe de cer!

Frânghia ne leagă, e tot mai slabă, scăzută,
Cu speranța zdrobită, n-ați îndurat uciderea mută,
Nu am putut să vă mai leg de trunchiu-mi ruine,
Tornada nebună și albă v-a luat de lângă mine.

Sub plapumă caldă veți odihni în neștire
Veți fi tineri, neînvinși de-îmbătrânire,
Învelișurile voastre de carne vor deveni scări
Și sprijin pentru alții sătui de lacuri și mări.

Eu, stând pe preaplinul susului, pe vârful de ac,
Îmi doresc să nu fi rămas singur să tac,
Când vorba izbucnește din mine, acum, ca dintr-un pahar înspumat.

Numele tău

Norii cerului meu sunt lipsiți de culoare,
Așteaptă să râzi, să risipească în ultima rază de soare,
Bucuria în care înoată inima mea poartă numele tău.

Și-atunci mă priponesc de-o lavandă
Și uit cum mă cheamă,
Mă-nalț ca un zmeu cu foame de cer
Printre cili de meduze purtătoare de miez.

Văd bine acum, cu privire sălcie, de vulpe,
Existența și semenii înainte să se disculpe.
Aud cum sufletul mării tresare
În planctonul cu planete-n formare,

Căci bucuria în care înoată inima mea
Poartă numele tău, ca Eva, mărul, pururea.

Între Gustar și Brumărel

Întins pe iarba crescută din nou,
Plămâni-mi inspiră ecoul
Aburilor ce vin din străfundul
Peticului meu de pășune,
Dat mai demult, de pronie,
Să-mi păstorească viață și zile.

Phoebus se lasă și crește mai greu, mai puțin,
În băț se proptește molatec și palid,
În gene-mpletite îi simt căldura dulceagă
Cum vine, mă leagă-n ispită și ceară.

Zboară deasupra-mi un faur de fum,
Se lasă pe brazdă și foi de porumb.
Un cântec de dor se ridică din vii,
Răsună prelung, rezonează în vii.

Trăgându-l, la rându-mi, în piept îmi răscoală
Închipuiri în lutul anost ce clipește, se scoală,
Se trezește toamna în mine de bucurie și doare,
Lăsându-mi în ochi zboruri și tonuri etern călătore.

Triplu de ce

- De ce nu mai știm de noi, adormind?
 - Gândul dispare când ne trezim.
- De ce cântă cocoșul dimineața?
 - Pentru izbânda Stelei de zi,
Spartă în cioburi de oameni.
- De ce, lipsită de orice atribut,
Cauți posesia inimii sărace?
 - Pentru că numai în dragoste
Am știut că trăiesc fără ținut.

Contra noastră

Să ridici brațul împotriva poporului
Nu e trădare de țară, e ucidere de neam;
L-ai ucide a doua oară pe Abel,
L-ai minți din nou pe Adam.

Mamele plâng, copiii-s robiți de străini,
Geme-n durere ce-i cuprins de hotare,
Odrasle murdare de lăcomie-n vânzare
De fire uniți, trăind ca frați învrăjbiți,
Fără gardă îngerească, fără heruvimi.

Mii de ani de suferință, de la Traian încoace,
Și n-am avut vreodată vrăjmaș mai tenace,
Ca spiritul de român adormit, îndobitocit,
De conducători ce somnul ni i-a prorocit.